

speciallovgivningen. Der henvises herom til bemærkningerne til § 61 c. Ved fastsættelsen af det beløb, der skal indbetales, kan tilsynsmyndigheden ud over de nævnte momenter – den udviste skyld og skadens størrelse – tage hensyn til »omstændighederne i øvrigt«. Det indebærer, at tilsynsmyndigheden bl. a. kan afpasse og eventuelt graduere beløbet under hensyntagen til, at ansvarsgrundlaget kan være forskelligt for f. eks. borgmesteren og de øvrige kommunalbestyrelsesmedlemmer. Typisk vil der dog nok blive tale om, at samtlige ansvarlige medlemmer skal betale et beløb af samme størrelse. Der skal efter forslaget ikke være tale om solidarisk ansvar for de ansvarlige medlemmer. Tilsynsmyndigheden må derfor fastsætte et beløb for hvert enkelt medlem.

Det medlem, som accepterer at betale det af tilsynsmyndigheden fastsatte beløb til kommunen, må have sikkerhed for, at erstatningssøgsmål ikke herefter kan rejses mod ham. Det foreslås derfor at udelukke både tilsynsmyndighed og kommunalbestyrelsen fra at anlægge erstatningssag, når medlemmet har indvilliget i at betale. Det følger af forholdets natur, at tilsynsmyndigheden må fastsætte en forholdsvis kort frist, inden for hvilken tilsynsmyndighedens »tilbud« skal accepteres. Hvis medlemmet ikke indvilliger i at betale inden for den fastsatte frist eller undlader at indbetale beløbet inden for den fastsatte frist, skal tilsynsmyndigheden anlægge sag. Tilsynsmyndigheden må i øvrigt i særlige tilfælde være berettiget til at forlænge acceptfristen og fristen for indbetaling, hvor fristoverskridelsen er undskyldelig.

I stk. 5. præciseres det, at medlemmerne ikke kan unddrage sig ansvar ved at undlade at stemme. Det har hidtil givet anledning til tvivl, om medlemmer, der undlader at stemme, er medansvarlige, men det vil være tilfældet efter den foreslåede regel. Om et medlem kan pådrage sig et ansvar ved at undlade at stemme, må afhænge af de konkrete omstændigheder, herunder af afstemningstemaets formulering. Hvis der er stillet forslag om en beslutning, som kommunalbestyrelsen har pligt til at træffe, skal medlemmerne stemme for denne beslutnings vedtagelse. Et medlem har ligeledes pligt til at stemme mod en beslutning, som han ved eller burde vide er ulovlig. Reglen gør kun op med de tilstedeværende medlemmers forhold. Medlemmer, der er udeblevet, eller som har forladt mødet uden lovligt forfald, vil dog efter omstændighederne kunne rammes af sanktioner efter § 61, hvis det undtagelsesvis kan bevises, at de er udeblevet eller har forladt mødet med det formål at undgå at deltage i afstemningen. Hvis

der er tale om grov eller gentagen tilsidesættelse af mødepligten, kan der efter omstændighederne blive tale om at gøre et strafansvar gældende efter det samtidigt fremsatte forslag til ny § 61 c, hvortil der kan henvises.

I stk. 6 slås det fast, at sanktionerne i stk. 1–4 også kan finde anvendelse over for *økonomiudvalget* og *de stående udvalgs* beslutninger og undladelser. Dette har hidtil været tvivlsomt, men behovet for at få retstilstanden afklaret er blevet større, efterhånden som flere sager afgøres af udvalgene. Tilsynsmyndigheden må dog altid rette henvendelse til kommunalbestyrelsen, bortset fra de tilfælde, hvor der er tale om sager inden for det sociale udvalgs selvstændige kompetenceområde. Reglen får derfor navnlig betydning, hvis kommunalbestyrelsen ikke griber ind over for vedkommende udvalgs beslutning eller undlader.

Sanktionerne skal efter forslaget tillige kunne anvendes over for *magistraten* og over for magistratens enkelte medlemmer, som i magistratskommunerne varetager den umiddelbare forvaltning, der i andre kommuner varetages af økonomiudvalget og de stående udvalg. Om magistratsordningen kan nærmere henvises til § 64. § 61-sanktionerne kan dog kun anvendes over for magistratsmedlemmer som indehavere af kompetencen til at varetage den umiddelbare forvaltning, men ikke over for medlemmernes eventuelle tilsidesættelse af deres personlige pligter. Grove pligttilsidesættelser vil imidlertid efter omstændighederne kunne straffes efter forslaget til ny § 61 c.

De kommunale tilsynsmyndigheder har hidtil ikke kunnet anvende sanktioner over for *det sociale udvalg*, når udvalget handler inden for sit lovbestemte selvstændige kompetenceområde (f. eks. i henhold til bistandslovens § 9). I disse sager – som udgør en meget stor del af udvalgets arbejdsopgaver – kan udvalgets afgørelser ikke indbringes for kommunalbestyrelsen. Hvis det sociale udvalgs afgørelse er endelig, kan heller ikke de sociale ankemyndigheder eller de sociale tilsynsmyndigheder gribe ind over for eventuelle ulovligheder. Da det forekommer utilfredsstillende, at der findes et væsentligt område, hvor ulovligheder ikke kan rammes af andre sanktioner end straf, foreslås de kommunale tilsynsmyndigheders kompetence udvidet.

I magistratskommunerne varetages den umiddelbare forvaltning af de sociale opgaver af vedkommende rådmænd, bortset fra foranstaltninger i henhold til bistandslovens afsnit VIII om hjælpeforanstaltninger uden samtykke. Disse foranstaltninger varetages af særlige udvalg nedsat af kom-